

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 133/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Љиљана Ристић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду III-3 У 15949/16 од 25.01.2019. године, уз учешће противне странке Министарства правде Републике Србије, у предмету разрешења дужности јавног извршитеља, у нејавној седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда – Одељења у Новом Саду III-3 У 15949/16 од 25.01.2019. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Министарства правде Републике Србије број 740-08-00577/2012-22 од 15.09.2016. године, којим је тужилац, јавни извршитељ, именован решењем Министарства правде од 09.05.2012. године, за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, разрешен дужности јавног извршитеља, с тим да до почетка рада новоименованог јавног извршитеља послове разрешеног јавног извршитеља привремено преузима јавни извршитељ ББ.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде правила поступка, подносилац, као и у тужби, наводи да никада није био регистрован у својству јавног извршитеља по одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" број 106/2015), већ је био регистрован једино у регистру извршитеља који је установљен и вођен у складу са претходним Законом о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" број 31/11). Сматра да стога није могао бити разрешен дужности јавног извршитеља јер ту дужност никада није вршио. Указује да му је дужност престала ipso iure дана 03.09.2016. године по његовом захтеву за престанак делатности од 04.08.2016. године, па стога није могао бити разрешен након тога дана 15.09.2016. године. Истиче да је

Управни суд требао да одржи усмену расправу, што није учинио. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду укине или преиначи.

Противна странка, Министарство правде Републике Србије у одговору на захтев предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је тужиоца разрешио дужности јавног извршитеља, зато што је тужени орган, дописом Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља од 08.09.2016. године, обавештен да је решењем Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против тужиоца од 22.07.2016. године тужилац оглашен дисциплински одговорним због извршења дисциплинских повреда из члана 350. став 1. тач. 6), 11) и 16) Закона о извршењу и обезбеђењу у вези са чл. 6, 329, 349. Закона о извршењу и обезбеђењу, чл. 5, 7. став 1. и 17. Кодекса професионалне етике извршитеља, као и члана 4. Правилника о тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад извршитеља и изречена му је дисциплинска мера трајне забране обављања делатности јавног извршитеља, па је разрешен дужности извршитеља у складу са одредбом члана 487. став 1. тачка 7) Закона о извршењу и обезбеђењу. Управни суд је утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Новом Саду III-8 У 16154/16 од 24.01.2019. године одбијена тужба тужиоца поднета против решења Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља Министарства правде Републике Србије од 22.07.2016. године, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера трајне забране обављања делатности извршитеља почев од дана достављања одлуке.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је Управни суд доношењем побијане пресуде битно повредио правила поступка, и то повредом права подносиоца на образложену судску одлуку. Ово стога што је тужилац у тужби истицао, а што у основи понавља и у захтеву за преиспитивање судске одлуке, да му је делатност престала *ex lege*, на основу његовог захтева поднетог 04.08.2016. године, истеком рока од 30 дана од подношења тог захтева, на основу члана 485. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, односно дана 03.09.2016. године. Истицао је и то да није могао бити разрешен дужности јавног извршитеља јер није уписан у Именик јавних извршитеља у својству јавног извршитеља у складу са Законом о извршењу и обезбеђењу који је ступио на снагу 01.07.2016. године, већ је именован за извршитеља како је и означен у решењу Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља од 22.07.2016. године, па су стога диспозитив и образложење оспореног решења нејасни и противуречни решењу Дисциплинске комисије на коме је оспорено решење требало бити засновано. У образложењу побијане пресуде су цитирани ови наводи тужбе, али их Управни суд није оценио.

По налажењу Врховног касационог суда, Управни суд је погрешно закључио да су наводи тужбе без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари. Наиме, у тужби су постављена спорна правна питања која су битна за оцену законитости

оспореног решења. Посебан правни значај има питање међусобног односа разлога за престанак делатности јавног извршитеља наведених у члану 484. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу. У овом конкретном случају то је питање да ли јавном извршитељу делатност може престати на његов захтев брисањем из Именика јавних извршитеља, односно Именика извршитеља, уколико је тај захтев поднет након покретања дисциплинског поступка у коме је јавном извршитељу изречена мера трајне забране обављања делатности која последично доводи до разрешења. О питању међусобне конкуренције два правна основа за престанак делатности јавног извршитеља – престанка на лични захтев и престанка због разрешења, Управни суд – Одељење у Новом Саду се изјаснио у пресуди III-8 У 16154/16 од 24.01.2019. године, када је оцењивао законитост решења којим је АА изречена дисциплинска мера трајне забране обављања делатности, али је било неупоредиво значајније да тај поновљени навод тужиоца, овде подносиоца захтева, Управни суд оцени у управном спору који се води у предмету разрешења АА, што није учинио.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је нашао да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је, на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца образложену на уставноправно прихватљив начин, с тим што се указује Управном суду да се доношењем ове пресуде не прејудииира коначни исход управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 20.06.2019. године, Узп 133/2019

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић